

Budapestre vonatkozó

Osztályozás

9.439

Szerző: **FŐVÁROSUNK**

Cím:

Forrás: *hatalmas*

(Hely) (Idő) (Köt. v. fűz.) (Oldal)

Hely:

Idő: "1945/1953"

Személy:

Helyszám:

Ma nyolc esztendeje szabadította fel a hős Szovjet Hadsereg fővárosunkat, országunk szívét, Budapestet. Ma nyolc esztendeje, hogy Moszkvában 324 ágyú 24 össz-tüze ünnepelte a felszabadító hősök újabb nagy győzelmét, amely megnyitotta a Szovjet Hadsereg útját egész hazánk felszabadítása felé, Ausztria és Csehszlovákia felé, s közelebb hozta a náci fasiszták végső vereségének percét.

Fővárosunk szabadságáért tengernyi vért áldoztak a szovjet katonák. A náci vandíták a teljes pusztulást szánták fővárosunknak, fel akarták áldozni a magyar fővárost Bécs védőpajzsaként, hogy néhány héttel meghosszabbítsák pusztulásra ítélt uralmukat. A Horthy-rendszerben kitenyészett fasiszta, nyilas csapatok és a német megszállók halomra rombolták gyönyörű épületeinket, felrobbantották hídjainkat, elhurcolták gyáraink berendezését, kirabolták kórházainkat. A Szovjet Hadsereg békeküldötteinek galád, orv legyilkolásával akarták az egész fővárost és egész lakosságát teljes megsemmisülésre ítélni. De a Szovjet Hadsereg súlyos áldozatokat hozott inkább, hogy — amennyire csak lehetséges — megkímélje a magyar fővárost. Örökké emlékezetes marad számunkra a nagy Sztálin parancsa; nem tüzéséggel, hanem utcai harcokban üzték ki a fasiszta bandákat fővárosunkból. Így maradt épen kupolás parlamentünk és sok régi múzeumunk, nagymúltú, ősi épületeink, őrizve történelmünk

egy-egy darabját. Sosem felejthetjük el hány drága, hú fiát adta a szovjet haza fővárosunkért, milyen súlyos áldozatok árán nyitotta meg előttünk a kapitalista rabság, a negyedszázados ellenforradalmi terror, a faszizmus sötétsége után a szabadság kapuját, a felemelkedés útját.

Budapest ma szebb, mint bármikor volt. Büszkeség dobogtatja meg a szívét annak, aki a Gellérthegy hátáról alátekint a síkságra, amelyet belepnek az új Budapest új épületei. A Duna felett hét karsú híd, mint egy-egy acélból készült óriási kapocs fogja össze Pestet és Budát. Néhány hónapja felavatott Petőfi-hidunk pesti hídőjtétől indul a gyorsvasút, s kilenc perc alatt Csepel központjába röpti az utasokat. Ott, ahol nyolc esztendeje bomba- és gránátölések ástottak a pusztá mezőn, most lenyűgöző, óriási falak emelkednek: épül a százezres Népstadion. Nem messze ettől a földalatti gyorsvasút pesti végállomásának kupolái csillognak. Az egykor «sötét Angyalföld» munkásai számára erkélyes, fűrdősobás lakások épültek a Béke-úton, az Elmunkás-téren; gyermekeik a Kilián György-utcai gyönyörű iskolában tanulnak; esténként messzire világít a Rákosi Mátyás Kultúrház sok-sok fénylő ablaka.

Nincs többé két Budapest — mint a felszabadulás előtt, amikor csak az egyiket, az úri, az előkelő, a csillogó fővárost mutogatták országnak-világnak. De mitsem mondják a másik Budapestről, s nem mutogatták ennek «nevezetességeit», a Valéria-telepi nyomortanyákat, vagy a hajléktalanok

éjjeli menedékhelyeit, amelyek csupán 1933-ban 471.017 «vendéget» tartottak nyilván. Itt 1931 decemberétől 1932 májusáig ezer családot lakoltattak ki, itt 1941 januárjában egyetlen napon 10.000 hőmunkás kérte felvételét a Köztisztasági Hivatal irodáiban. Ma már csak egy Budapest van: a főváros egész népének otthona és büszkesége. S mert ez így van, kötelességünk újból és újból felidézni a multat és számotvetni a jelemmel, új alkotásokkal gazdagítani e kö-zös, drága fővárost.

A mi Budapestünk, hazánk szép fővárosa ugyanakkor egész népünké is már. Kitért a kapuit, szépségét, gazdagságát az egész ország előtt. Eltűnt a régi város, amely felé bizalmatlansággal tekintettek a vidék széles tömegei, amelyre keserűséggel gondoltak a távoli községek és tanyák lakói, hiszen a város kizsákmányolta a vidéket, kiszívta a parasztság életerejét. Az új Budapest hú barát lett, amely nemcsak az irányt mutatja, hanem nagy segítséget is nyújt a szocializmus építésének ügyéhez szerte az országban. Budapest hazánk politikai, gazdasági és kulturális tevékenységének központja, iparunk fellegvára, gépgyártásunk szíve. Ez a Budapest látja el a legjobb gépekkel az ország nagy üzemait, Ozdot, Diósgyórt és Sztálinvárost, Miskolcot és Pécsét. Ez a Budapest küldi a fejle- és rakodógépeket Dorogra és a Petőfi-bányába. A Vörös Csillag Gyárból indulnak újtukra falvainkba a traktorok,

az EMAG-gyárból a kombájnok és a többi mezőgazdasági gép, hogy levegye a föld megmunkálóinak válláról a nehéz munka terhét és emelje a terméshozamot. Budapest — kulturális és tudományos életünk központja. Egyetemem tízezernyi fiatal tanul, tudományos intézeteiben, színházai-ban, múzeumaiban sokezren dolgoznak hazánk tudományának, művészetének felvirágoztatásáért.

Fővárosunk felszabadulásának 8. évfordulóját, öt éves tervünk negyedik esztendejében ünnepeljük. Ez az esztendő minden eddiginél nagyobb feladatok elé állítja az országot. Hazánknak több szénre, vasra, acélra van szüksége, de bányászatunk és kohászatunk súlyosan elmaradt a terv teljesítésében. Az ország érdeke, pártunk, Rákosi elvtárs szava szenvedélyes harcra szólította a bányászokat, kohászokat, martinászokat: pótolni kell az elmaradást, teljesíteni kell és túl kell teljesíteni a tervet. Komoly, nagy feladatok várnak gépállomásaink, mezőgazdaságunk dolgozóira is. Közeledik a tavasz s a téli gépjavítás és a szántás sikeres elvégzésétől függ most, hogy a nyáron milyen gazdag kalászkokat, milyen bőséges termést takarítanak be földjeinkről az aratók. A gépállomások dolgozóinak most csatasorba kell állniuk, hogy biztosítsák az ország kenyereit. S az országnak a terv győzelméért fojyó, szenvedélyes harcában Budapesttől, hazánk központjától azt várja az ország, hogy élenjárjon. Ezt várja Csepel üzeméitől, melyeknek harcos munkássága annyiszor

rettenlette meg a reakciót, a MAVAG-tól, a Ganz Vagontól, a Gheorghiu Dej-gyártól s a többi üzemtől, amelynek dolgozóit oly sok győzelmet arattak a nyolc esztendő alatt. Azt várja, hogy legyenek most is a terv győzelméért csatázó országunk élharcosai, méltók fővárosunkhoz, az ország legelső szocialista városához. Mutassanak példát a nehézségek leküzdésében, a terv teljesítéséért vívott fáradhatatlan, mindennapos küzdelemben — hazaszeretettel.

Népünk ma egybeforrvá ünnepli a főváros felszabadulásának napját. Hálával gondol ezen a napon pártunkra, a dicsőséges Szovjet Hadseregre, Sztálinra, akiknek szabadságát és felemelkedését köszönheti. Válgék ez az ünnep győzelmeink, eredményeink új forrásává. Jól dolgozni, élenjárni a harcban és ha kell, az áldozatvállalásban, az ellenség elleni szívós küzdelemben — erre kötelez bennünket azoknak a szovjet hősöknek emléke, akik ma nyolc esztendeje kibontották városunk felett a szabadság zászlaját.